

somt Middel, thi han behøvede da ikke, saaledes som han efter Lovudkastet vil være nødt til, at vente i 20 Aar, ja, hvor der til Obligationen horte Renteanviisninger, maaskee endnu langt længere Tid, medens det dog vistnok maa findes rimeligt, at en Mand, naar han ved Tyveri er bleven berøvet sin Obligation, eller naar der endogaa er Sandhulighed for, at den er bleven tilintetgjort ved Ildbrand, Skibbrud eller paa anden saadan Maade, da kan faae Obligationen mortificeret og en ny Obligation udstedt i langt kortere Tid end disse 20 Aar. Har man i sin Tid formeent, at Præscription af vore Statsforfkrivninger vilde medføre Fare for den hele Obligationssmasse og saaledes Tab for Obligationseierne, saa har man dog ved Siden deraf givet Statsgjældsdirectionen Anviisning paa Mortificationsinstituttet som et, der kunde være mindre farligt. Mig forekommer det i ethvert Fald klart, at større Fare vil det ikke kunde medføre. Man kunde jo tænke sig Mortificationsinstituttet gennemført uden Forældelse af Obligationerne; man kunde ogsaa tænke sig, at man for at kunne bøde paa forfjællige individuelle Forhold gennemførte Mortification af Obligationer ved Siden af Forældelsesinstituttet. Jeg ønsker i saa Henseende at høre den ærede Ministers Anskuelse.

Finantsministeren: Det ærede Medlem, som nu talte, fremkaldte Grindringen om en Brevverking, som i sin Tid har fundet Sted mellem Statsgjældsdirectionen og det danske Cancelli, og det forholder sig ganske rigtig saaledes, som af det ærede Medlem blev fremført, at Statsgjældsdirectionen har henvendt sig til Cancelliet med Spørgsmaal, om det ikke var rigtigt ved udtrykkelig Lovbestemmelse at hjemle det, som her er foreslaaet, nemlig Præscription af Statsforfkrivninger, men at Cancelliet i sin Tid har hadt Betænkelighed derved. Saavidt det staar for min Grindring i nærværende Dieblif, maa jeg dog tilføie, at jeg ikke troer, at Cancelliet hentede sine Grunde imod denne Tanke, idetmindste ikke væsentlig, fra Hensynet til Obligationens Affættelighed. Det er ogsaa efter Cancelliets hele Stilling ligeoverfor Statsgjældsdirectionen rimeligt, at

det ikke vilde hente sine Indvendinger derfra, men at det hentede dem fra andre Betragtninger, som ikke her nærmest foreligge. Derimod troer jeg, at, naar Statsgjældsdirectionen frafaldt sit Forslag om at faae en ny Lov om denne Sag, saa var det væsentlig, fordi den stod og bestandig har staaet i den Formening, at det var Lov og Ret her i Landet, indtil Høiesteretsdommen i Aaret 1845 faldt, hvorved vi nu have faaet at vide paa en afgjørende Maade, at det ikke er Lov og Ret, at Statsforfkrivninger altsaa ikke præscriberes. Det ærede Medlem har imidlertid idag som Indvending imod det her foreslaaede fremsat netop det Hensyn, at en saadan Præscription eller Forældelse kunde forringe Obligationernes Værdi og gjøre dem mindre behagelige i Handel, idet han nemlig meente, at det vilde kunne have tilfølg, at enhver Mand, som vilde kjøbe en Obligation, maatte først forvise sig om, at den ikke var præscriberet. I den Henseende troer jeg nu, at det ærede Medlem ikke tilstrækkelig har gjort sig klart, hvilken Betydning denne Foranstaltning vil have for Obligationseierne. Jeg troer nemlig ikke, at den vil have den Følge, som det ærede Medlem har tænkt sig. Det fremgaaer jo ganske tydeligt af det ærede Medlems Foredrag, at han har lagt Mærke til § 1, hvori det jo hedder, at naar en Obligation, forsynet med Rentecoupons — og det ere saagodt som alle Statsobligationer, der cirkulere her i Landet — skal præscriberes, saa skal der ikke alene være forløbet 20 Aar, efterat der sidste Gang er betalt Rente, men der skal tillige være forløbet 5 Aar efter den Rentetermin, til hvilken den sidste af de udgivne Renteanviisninger er forfalden til Indløsning. Da det nu paa enhver Obligation klart kan sees, om dette Tidspunkt er indtraadt, og da der ganske vist 5 Aar efter, at Couponsarket, som hører til en saadan Obligation, er benyttet, vil være overordentlig saa Obligationer tilbage af den Art, saa vil det altsaa ikke være nødvendigt at foretage en saadan Undersøgelse. Dertil kommer, at jeg troer, at Regjeringen har lært, saavel ved Statsobligationer her i Landet som ogsaa fra andre Lande, at en saadan Bestemmelse ikke medfører nogen Fare for